

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Vell.
S.
(Bn.)

Knutson, A.

Poesi af Alberta

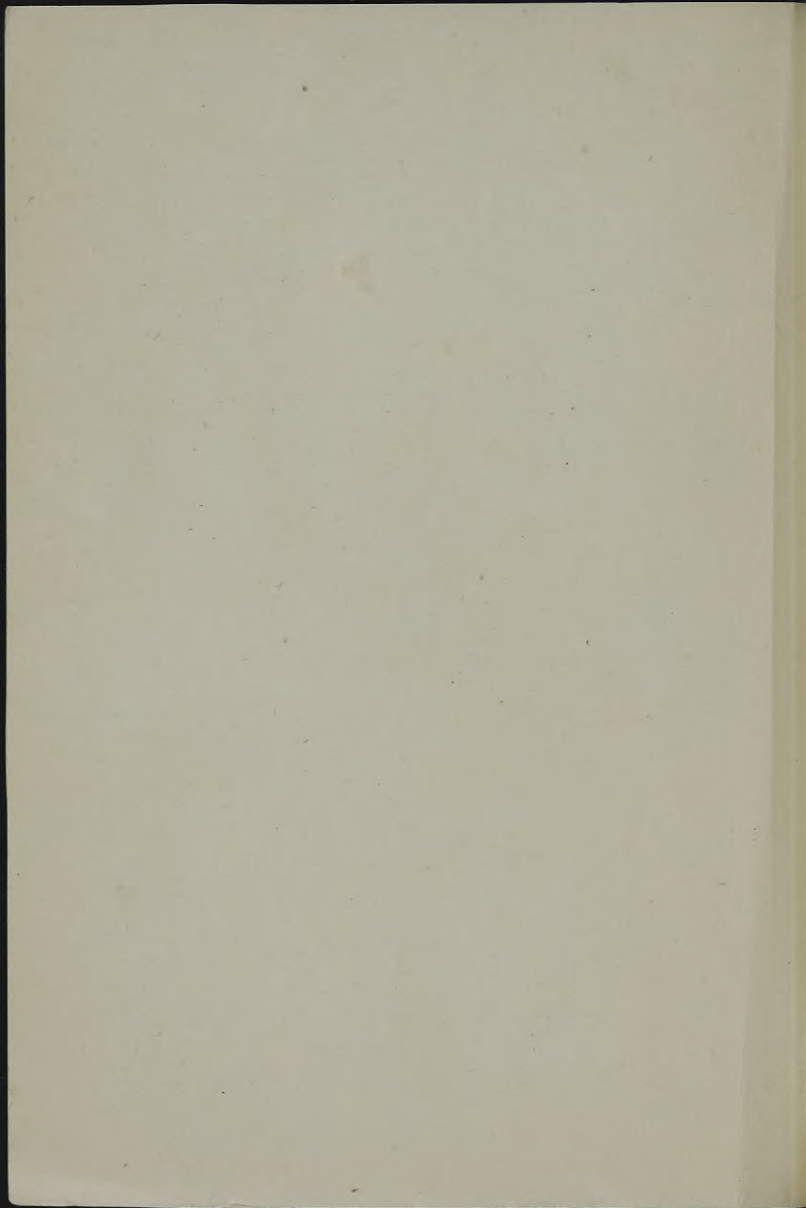
Halmstad

Joh. A. Svenssons Boktr.

UNIVERSITETS

BIBLIOTEKET

LOND.

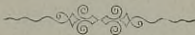

P O E S I

Albertina Knutson

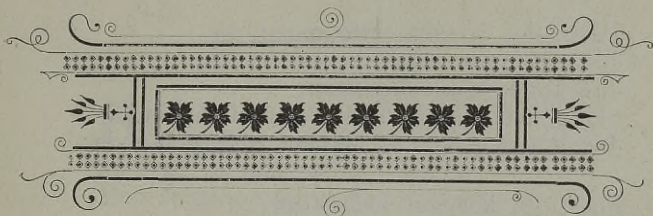
AF

ALBERTA [*pseud.*]

HALMSTAD
JOH. A. SVENSSONS BOKTRYCKERI
1899.

Poesi.

Poesi, det är en andens fläkt,
Som rörer mildt
Vårt hjärta, som blir väckt
Till helig sång, som genom rymden går
Och tusen hjärtan uti sällskap får.

Poesi, du är en hjärtats tolk,
Som huld och sann
Förklarar allt för folk,
Som sägas kan för arma dödlige:
Det säger oss vi äro evige.

Poesi, du är ett sällskap du,
Som gjort mig glad,
Ehvad mig tryckte nu.
Och när ibland min smärta jag förteg,
Då poesiens ande för mig neg.

Poesi, det är mitt rätta namn.
Jag gjort min rond,
Jag kommer till din famn.
Säg genom mig allt hvad du vill ha sagdt,
Jag som en vän tar hjärtan med stor makt.

Poesi, du kommer ifrån Gud,
En Genius,
Till Jesu Kristi brud.
Och snart du tolkar hvad den samma är,
Som för sin Herre är så dyr och kär.

Poesi, du torkar tårar bra. —
En mantel lik —
Jag vill dig gerna ha
I dig jag gömmer både sorg och fröjd,
Och den dig finner är med dig förnöjd.

Poesi, du blifva skall med fröjd
En gång till sist
På Zions ljusa höjd.
Då skall du tjena bäst till Lammets lof,
När allt fullkomnadt är i himlens hof.

Blommorna.

Hvad är det som mitt sinne rör?
En sakta hviskning jag nu hör.
Så tyst, så tyst, så tyst det är,
Men stämman är så ljuf och kär.

Ett språk fördoldt för dem ej se
De blommors ögon, som här le.
Ty ögonspråket visst det är,
Som hvarje blomma medfödt är.

Den ena är så hvit, så skär,
Och renhet hennes lära är.
Den andra är så purpuröd
Med kärleksfärgens starka glöd.

Så ser jag ett par blommor blå.
Som trohet lär, fast de är små.
Och rundt omkring är hoppet fäst,
Och detta grönskan lärer bäst.

Därtill en annan, ros, jag har,
Som blifvit för mig uppenbar.
Den själ och sinne helt uppta'r,
Hon följer mig hvarthän jag far.

Och hon mitt själasmücke är,
Jag henne i mitt hjerta bär.
Dess vällukt är mig dyr och kär,
Som hälsa, kraft och glädje när.

Dess skönhet är så underbar,
För trones blick blott uppenbar.
Beskrifva den jag lämnar kvar,
Ty ord för den vårt språk ej har.

Men se, hon är af evighet;
Hon kom till oss i enkelhet
Och förde till oss salighet,
Mer än vi här på jorden vet.

Signe †.

(En liten fosterdotter.)

Mel.: När i kulan höst du ser.

Signe, Signe, dyr och kär,
Signe nu ju hemma är.
Nu jag också vill gå hem,
Hem till Signes nya hem!

I ditt första lefnadsår
Du till himlen redan trår.
Blicken riktades mot skyn,
Hjärtat smalt vid denna syn.

Redan då jag anade
Signe skall Guds rike se.
Alma kan sitt vittne ge
Om de ord vi talade.

Hvad är denna jorden all?
Endast Herrens fotapall.
Bättre plats i Herrens famn
För det lilla späda lamm.

Pappas hand dig lyfte högt.
Utvald glädje, ja utsökt
Det på jorden redan var.
Men hvad då, mot nu du har?

Mamma af ditt sällskap njöt
Och dig till sitt hjärta slöt.
Kalla mamma nu till dig!
Fröjd det blir evinnerlig.

Och en gång när jag får gå,
Att hos Gud min krona få,
Signe, kom och spring mot mig!
Att jag än må taga dig!

Längtan ökas med stor fart,
O, att jag må se dig snart!
Men kan hända flera är
Som lik Signe hjälp begär.

Tacka för dig nu jag vill,
Hvarje vän må lyssna till
För att höra tack, farväl
Utaf denna barnasjäl.

Sången.

Jag ofta önskat få en ljuflig tunga
Att därmed högt Guds nåd och under sjunga
O, tänkte jag, hvad luft det skulle gifva
Och månget sorgemoln fördrifva.

En sådan önskan fann jag rätt och lofflig,
Och tänkte: fick jag det, hur ytterst dråplig
Jag skulle glädja månget ängsligt hjärta,
Som glömde snart sin sorg och smärta.

Men under dessa fagra önsketankar
En giftig orm der smyger, giftet vankar.
Ett högmodsfro han lade in i själen
Och tänkte snart: se högmodsträlen.

Men bättre tankar Herren till mig hade
Och hinder för min vilja nådigt lade.
Han ville mig så djupt ödmjuka,
Att icke onskans makter mig fick sluka.

Den gåfvan, som Han gifvit, lät Han brista,
Och sångens gåfva för en liten tid blott mista,
Tills dess Han ändtligen lärt mig tiga.
Se'n vill Han mig till sångerska inviga.

Då skall min stumma tunga blifva lossad,
Till fröjd för den, som känner sig förkrossad.
Men lofvets toner svinga upp i höjden
Till den, som lärt mig denna himlaslöjden.

Så vill jag gärna tiga lugn och stilla,
Och tycker ej det går mig särskildt illa,
Fast hjärtat måste känna bitter sveda,
Jag vet likväl, hvem som mig lofvat leda

Till friden, fröjden och en evig lycka,
Som ingen ondskans makt skall från mig rycka.
Ty då, betryggad vid min Jesu hjärta,
Helt säll jag känner ingen mera smärta.

Min tröst.

Mel: Se. Ps. 29.

Herren är mitt klara ljus,
Skydd och helsa. hem och hus.
För hvem skall jag frukta mig?
Herrens lifskraft styrker mig.

Därför, om den onde sig
Sätter upp och vill till mig
För att fräta bort mitt kött,
Skall till fall han blifva stött.

Och om hela hären kom
Skulle den få samma dom,
Ty min hjälpare är stor
Och mitt hjärta detta tror.

Ett af Herren jag dock ber:
— Jag ser gärna att det sker —
Att jag blir i Herrens hus
Och får dväljas i Hans ljus.

Att Han öfvertäcker mig
I sin hydda i ond tid
Hemliga i tältet där,
Som på klippan uppbygdt är.

Han mitt hufvud höjer opp,
Fienden blir utan hopp.
Därför lof jag offra vill,
Herranom det hörer till.

Herre, hör min röst, när jag
Ropar: Hjälp mig, jag är svag.
Var mig arma nådelig.
Hjälp jag finner blott hos dig.

Och mitt hjärta tänker på
Hvad du sagt att den skall få,
Som med allvar söker dig.
För den fins en säker stig.

Går jag nu på lifvets stig
O fördölj då icke dig!
Vrede har jag väl förtjent,
Men blott nåde du mig sändt.

Jag helt stödlös finner mig,
Då jag icke hafver dig.
Men när, Gud, du mig uppta'r,
Har jag uti dig min Far.

Herre, visa mig din väg
Och din vilja jemt mig säg!
Att ej fienden får lust,
Då de höra jag har pust.

Hvad de vilja vet du väl,
Ty de döda vill min själ.
Därför falsk anklagan sker,
Du det, Herre, vet och ser.

Du dig ej bedraga plär
Utaf onskans slemma här.
Därför hoppas jag få se
Det af nåd du tillredde.

Dig förbida, Herre kär,
Dagligen min läxa är.
Hjälp att den jag lära må,
Och till sist inför dig stå!

Min bäste vän.

Mel.: Du ömma fadershjerta.

Gud är min vän, den bäste,
Och därför är jag glad
Jag har hos honom fäste,
Han följer mig hvar dag,
Han talar till mitt hjärta
Så hugneliga ord:
Kom, röj för mig din smärta!
Kom, sitt intill mitt bord!

Också jag får utgjuta
Mitt hjärtas oro all,
Och härlig kost åtnjuta
Vid nådens fotapall.
Där slipper jag befara
Min fiende så grym.
Nej, löst ur satans snara
Jag sjunger nådens hymn.

Hvilodagen.

Mel.: Stilla, ljuftig, underbar.

Hvilodagen Gud oss skänkt,
Han i nåd har på oss tänkt
Redan före fallets dag
Var den till uti Guds lag,
Ty Han visste alltför väl,
Hur det skulle gå vår själ,
Om den dagen icke fans,
Som vi nu plär kalla Hans.

Därför sade Han: Ack tänk
Uppå denna nådeskänk,
Då din själ får gästbud,
Då du umgås får med Gud!
Uppå denna helga fest
Får du Herren sjelf till gäst.
Därför må du reda till
Och för Honom blifva still.

Dig besked Han gifva skall
Om ditt värde, om ditt kall,
Och ditt lefnadsmål, din skatt.
Därför må du höra gladt
Om din tid, din evighet
Han för dig beskrifva vet.
Läs ock du Hans kära bref,
Ty du är Hans sidoref.

Hvilodagen dock förgår
Och du ut i arbet' får.
Men då får du tänka på

Att om söndag får jag gå
För att höra om min vän,
Som har thron i himmelen.
Därför hoppas jag så glad:
En gång blir det Herrens dag.

Framtidsblick.

Mel.: Emmas stjerna.

Ack, mången dag det re'n har gått
Som de profeter förespått,
Och än vi vänta rågra fler
Förr'n tidens aftonskymning sker.

Så skiner profetians ljus
Uti de trognas enkla hus,
Och uti hjertat lyser in,
Att klarhet blir i själ och sinn.

Och om ej detta ljuset fans,
Vi säkert af förtviflan hanns,
Då lifvets gåtor trycka på
Och vi så helt förlägna stå.

Men Anden tolkar orden rätt.
Vi gifve akt på Herrens sätt,
Han sina förer uti nöd,
Men ger dem sjelf sitt hulda stöd.

När ondskan höjer upp sin röst.
De fromme sucka efter tröst.
Då låter Gud sin anda ut,
Som förespår: Din sorg ta'r slut.

Och då du pröfvats har som guld,
Då skall du se din Fader huld,
Som ser sin egen bild i dig.
Säg, är Han icke nådelig?

Så handla med oss, Herre kär,
Som det för oss jemt nyttigt är.
Och gif oss nåd att hålla ut,
Tills nöd och pröfningar ta'r slut.

Vinrankan.

Mel: Ewigt strålar Faderns kärlek.

Gode Gud, jag är som rankan
Och behöfver få ett stöd.
Uti vanmakt jag mig lutar
Mot hvad som mig kommer när.

Snart jag glädes och förnimmer
Dragningskraft att hvila där,
Men då brister stödet undan
Och jag faller hjälplös ner.

Slagen, sargad, kraftbestulen,
Ligger rankan ned på jord.
Dess förändring har ej tankar,
Blott eländig blir hon spord.
Ack, hon synes helt förderfvad,
Som hon vore nära död,
Stängeln sargades af stödet,
Blir ej hjälp, så blir stor nöd.

Men, du Gud, med kärlekstankar
Vet väl råd, där råd ej är
Och när du i marken vankar,
Ser och hjälper rankan där.
Ej förgången skall hon blifva,
Då din hand vid henne rör,
Sjelf du stödet måste gifva,
Rankan upp ikring dig för.

Snart min fågning skall jag finna,
Då jag fäst vid bättre stöd,
Friska flöden kring mig rinna,
Värmd jag blir af solens glöd.
Fruktbarhet skall rankan visa
Till sin Herres lof och pris,
Därför att Han henne skötte,
Frodas hon på detta vis.

Små räfvar.

Mel.: Min brudgum så kär.

Små räfvar ta'r fast.
De bli oss till last
Och vår vingård förstöra
Ack skynda dig fånga,
De skada oss göra

Hvad heta de små,
Som märks i hvar vrå,
Som odygd blott gjort,
Fördärfvat vår vingård
I smått och i stort?

Ack, en heter lögn,
Som har i sitt hägn
Skämt, smicker, förtal,
Som vingården rånar
Och frukten gör skral.

Men flera här är,
Som gör oss besvär
De fångas ej lätt,
Men märk hur de plåga,
Vår menniskoätt.

En nyfiken är,
Som svar städs' begär.
Den frågar dig sött
Tills hjertat ditt brister
Då själen är trött.

En håller sig fet
Bak tystlåtenhet,
Den är dig till men,
Fast stundom den lyser
Med fagraste sken.

Så kall dess natur.
I ur och i skur
Den ställer sig stel
Och yppar ej hjertat,
Hur än det slår fel.

I motsatt natur,
I forsande skur,
Din vrede visst är
Som sprakande tistlar,
Och törnen besvär.

Se, der ha vi en
På högaste ten.
Den sjelfviskhet är,
Med klokhet den fyller
Sitt hela begär.

Men skynda dig fort!
En lustig sig gjort,
Den plantor förstört.
Om den icke fångas
Fördärfvas hvar ört.

En annan schakal,
Som väl synes skral,

Af sårnad är full,
Men tjuger att alla
Må ge honom tull.

Vår jagt den är svår,
Men, ack om det går,
Vår vingård blir skön,
Och frid skall då blifva
Vår härliga lön.

Sanning och Lögn.

Två makter på jorden ha kommit i strid,
Och därför på jorden fins slätt ingen frid,
Som ostörd och säker får blifva.
Ty allt sedan satan den upptäckten gjort,
Att lögnen skall blifva hans mästerskap stort,
Vi sväfva beständigt i fara.

Han kom ju så fager i paradys' in,
Som hade han kärlekens ljufvaste sinn.
Hvem kunde väl annat begripa.
Han talar om lycka och likhet med Gud,
Och därefter sträfva, så var ju hans bud.
Han önskar att lagarne skipa.

O, det var ju härligt han hjälpa oss vill,
Att äran och makten må höra oss till.
En vän såsom denna ej finnes.
Reklam uti qvinnan hans tal hafver gjort,
Och valet hon gjorde, vi äfven ha sport,
Jag tror I berättelsen minnes.

Kom låt oss följa hur sedan han gör,
Hur lögnen han ammar och mästerligt för
Från hjerta till hjerta med gamman.
Har qvinnan hon vunnit är mannen ock hans,
Ty ett skall de göra och väl vara sams,
Och därför de kommit tillsammans.

Har qvinnan på frukten nu smakat en bit,
Så återstår mannen att göra sin flit,
Att qvinnan i allting behaga.
Det kunde ju hända att ledsn hon blef,
Om frukten från läpparne genast han ref.
För din skull jag frukten skall taga.

Så hafva de enats, vårt människopar,
Att glömma bort Herren, sin Gud och sin Far
Och sjelfva bereda sig lycka.
De ha ju så mycket som ögat kan se,
Men ännu en lycka mot dem tyckes le:
Som gudar de skola sig smycka.

Men hur kan de tänka på dylika ting?
Gud har dem välsignat och gifvit sin ring,
Skall därför nu afsatt Han blifva.

En vän uti Lucifer redan de har,
Han uppå sin möda och klokhets ej spar,
Han ämnar igenom det drifva.

Men hvad, kära Eva, din fågring du mist,
Du skammeligst ter dig, tag, där är en qvist,
Och skyl dig, så jag slipper se dig.
O, Adam, du tror väl att bättre du är.
Du äran har mistat och synden har kär.
Tror du att jag glädes att se dig?

Du kunde stått bättre, om bättre du var,
Du syndat så väl som den qvinna du har,
Och klädnad du också behöfver.
Ack, blygs du nu icke att naken så gå,
Det gör mig stor harm att dig skåda uppå;
Ett fikonlöfstäcke bred öfver!

Nu måste vi gömma oss väl för den Gud,
Hvars lagar vi brutit, föraktat Hans bud,
Ty samvetet talar om döden.
Ack, förr jag ej anat den härjande gäst,
Som nu uti själen re'n håller sin fest
Jag kan ej beskrifva den nöden.

Nedkrupna på marken i djupaste qual,
Nu ligga de makar i paradiset sal,
Kan detta väl passa tillsammans.
Skall fridsälla orten ett pinorum bli
För all denna synd, som de råkat uti?
Förbannelsen syns uppå pannan.

Nu höres Guds röst, jag fruktar, förskräcks.
Mitt samvet' till ångest och pina mer väcks.
Han går uti lustgården redan.
Hvad är det han säger? Jo, Adam, mitt namn.
Jag höljes med blygsel, förskräckelse, skam.
Nu är ju min lycka i nedan.

Adam! Hvar är du? Hvad hafver du gjort?
Har frukten du smakat? Så blifver det spordt,
I syndat ju båda tillsammans.
Ack qvinnan du gaf mig, den blef mig till fall.
Fördärfvad nu blifvit vår salighet all,
Min dom står re'n skrifven på pannan.

Ohjelpigt, ohjelpigt det fallet var gjordt,
Dock, Gud visar vägen till himmelens port.
Ack, kommen I, Ordet anamma,
Det Ordet skall komma, också blifva kött,
Och genom detsamma skall saken bli skött.
Dock måste jag jorden förbanna.

I paradiset ha I ej mera er plats.
Gå bort härifrån! — Så är nu min sats. —
Gå, odla bland tistlar och törnen!
Och Eva tillräckligt skall lida också
För lustarna dina du smärtor skall få,
Därför att I mig så förtörnen.

Den lögnen, den lögnen är skulden till allt'
Som gjort att vårt hjärta för Herren är kallt
O, hade den aldrig nått hjertat.

Låt sanningen få komma härin,
I hjärtat utföra förunderlig ting,
Rentvå det af synden är svärtadt.

Men ännu förnimmes det dag ifrån dag,
Att lögn är en qvickhet af yppersta slag,
Och sanningen korsfäst är vorden.
Den sanningen älskar i hjerta och sinn,
Den har ingen framgång i verldsliga ting.
Ack vore jag väl ifrån jorden!

Dock gick så vår Herre, som sanningen var.
På argaste listen ej fienden spar,
Ty sanning skall rödjas ur vägen.
Dock sanningen likväl skall segra till slut
Från korset och grafven skall den vandra ut,
Då sanningen ej är förlägen.

Förnuft och Tro

eller

Kain och Abel.

Så rent förnuftig visst Kain är,
Då han sin gåfva för Herren bär,
Att blod han ämnar bespara.

Visst har han hört af sin yngre bror,
Som löftet barnsligt hängifvet tror,
Att offret blodigt bör vara.

Men fåren hans jag ej aktar stort,
Jag bättre offer af frukter gjort,
Därvid kan jag mig visst trösta
Om Herren får hvad Han sjelf begärt,
Det gör det samma här blir förärdt
En gåfva, som jag fått hösta.

Men Abel är som ett får likväl,
Han ännar hafva ett får ihjäl,
Han offerar svärmiskt för Herren.
Jag kan ej likas med detta sätt,
Och ändå tror han att han har rätt,
Han borde följa mig efter.

Men hvad förnimmer jag denna stund,
Jag sett ej maken på jordens rund,
Är Abel gunstling hos Herren.
Hans offer tar Han och icke mitt,
Jag önskar blifva den brodern qvitt.
Ack vore han från mig fjerran!

Dock, snart jag märker det arma får,
Han sista stegen på jorden går,
Min styrka skall han förnimma.
Och se'n jag slipper att se mig trött
På Abels offer, se'n han förblödt.
Snart får i blod han sjelf simma.

Och slagen kommo med hast och kraft
Och blodet rann lik en drufvas saft,
Han dignar hjälplös till jorden.
För första gången nu jorden slöt
Det blod, som uti dess sköte flöt,
Hämdropande i dess gömma.

Se'n jorden druckit så mycket blod,
Som mätas kan med den största flod,
Hon kastar snart det tillbaka.
Men Kainsbröder finns många än,
Som ej ta varning från himmelen,
Men uppå offren sina vaka.

Men Herren komma dock skall till slut
Och säga: Nog ha I gjutit ut
Af lifvets källa på jorden.
För edra bröder i svara skall
I alla länder på jorden all,
Ty jag dock Herre är vorden.

Hemlängtan.

Hur ödsligt och tomt månd' lifvet här vara,
Jag kan ej ro och förnöjelse spana.
Än tryckes jag ned under arbet' och strid,
Än får jag för satan och kött ingen frid.

Är detta ett lif, som förnöjer min själ?
Är detta den luft, där min ande mår väl?
Så nekande svarar min ande igen:
I jordlifvets rymder jag finner ej den.

Här är jag så fångslad och mår icke väl,
Jag fruktar att blifva för köttet en träl.
Och när jag vill skynda från fiendeland,
Då är jag så instängd, omtöcknad och arm.

Så måste jag ännu förbida en tid
Tills andarnes Fader gör slut på min strid
Och nedgör det jordiska huset i grund.
Hur fri lär ej anden sig finna den stund!

Längtan och hopp.

Mel: Sc. Ps. 481.

Ett hjärta, fullt af längtan, sig utgjuter:
Hvar är den vän, som mig i kärlek sluter
Till hjärtat sitt och låter mig få hvila.
Jag ville ila!

På denna jord fins ingenting att hoppas.
Dock fins ett hopp, där andefrukter knoppas.
Mig ana låt, att det skall blifva sommar,
Då solen ljummar.

En ljuflig luft mitt hjärta då skall njuta,
I ostörd frid skall jag mitt hufvud luta
Till vännens bröst, hvaraf mitt lif berodde.
Då säll jag trodde.

Dock än för mig det syns så långt, så fjärran.
När blir den tid, då jag får bo hos Herran?
Jag väntar det, och förr ej trygg jag blifver.
Min puls fast drifver.

Min längtans blick högt öfver molnen spanar
Ett bättre land min ande söker, anar.
Där tyst skall bli för jämmer och för klagan.
Jämväl för agan.

Då får jag nå mer än jag här kan tänka.
Min Jesus god vill mig all sällhet skänka,
Sin kärlek huld och hela sitt umgänge.
Han mig undfågne.

Hvad jubel där min tunga då skall ösa,
Det ena ord det andra där skall fösa.
Så full af fröjd skall då min tunga vara.
Med kärlek svara.

Till den, som bad mig om mitt hela hjärta,
Och led för mig en ousäglich smärta
Han hjärtat fick och tog det i sin gömma.
Jag kan ej glömma.

I ensamheten.

Mel.: Sabbatsdag hur skön du är.

Jesus, i min ensamhet
Jag af intet bättre vet
Än att tänka uppå Dig.
Tänk, o Jesu, du på mig!

Men jag har ju redan sport,
Att du detta hafver gjort.
Förrän världen skapad blef,
Du mig i ditt hjärta skref.

Så förrän jag världen såg,
Det uti ditt sinne låg.
Att i ljus framhafva mig
Till att tjena inför Dig.

Hjälp att jag må tjena rätt,
Lär mig du det bästa sätt,
Att Du finna kan behag
I min tjänst för hvarje dag.

Ty om du drar handen bort,
Faller jag då innan kort
Och kan intet göra mer,
Du det, Herre, vet och ser.

Därför håll mig med din hand,
Fäst mig med ditt kärleksband,
Att jag städse blir vid dig
Här i tid och evighet.

Hjälp att jag må skåda opp
Mer och mer med tro och hopp
Till din nåd och salighet,
Tills jag når din härlighet.

Fyll mitt hjärta nu allt fort,
Att det snart må blifva gjordt,
Att för synd fins intet rum
Men för evangelium.

Genomträng mitt väsen så,
Att jag må en likhet få
Med min Frälsare så god,
Som göt in i mig sitt blod.

Du är hel, o Jesu kär.
Jag din lem ju redan är.
Du kan icke tappa den,
Som är med i lekamen.

Det är nu mitt fasta hopp,
Jag hör ock till Kristi kropp.
Efter väl fullbordadt lopp
Tar Han mig till himlen opp.

Julsång.

Mel.: När Juldagsmorgon glimmar.

Nu re'n i nattens mörker
De vakna herdemän
Få se en klarhet glimma
Från själfva himmelen.

När dem står Herrens ängel
I ljusets helga skrud.
Och har ett saligt budskap
Ifrån vår Herre Gud.

Så härligt han bebådar
I dag är Frälsar'n född,
Han härstammar från David
Och är den rätte Krist.

Men I skall Honom finna
I linne lagder ner.
Och härberget är stallet,
Hans vagga krubban är.

Se'n sjöngs i himlens höjder
En lofsång, täck och skär.
Ty Herren tillhör ära
Att frid kan vinnas där.

Men herdarne de skynda
För att få Jesus se,
Ty tron i deras hjärtan
Vill Honom hyllning ge

Så fick de Honorn skåda,
Och strax de föllo ner
För att tillbedja Honom,
Som allting vet och ser.

Se'n gå de att förkunna
Guds evangelium.
Må vi det samma göra
I alla världens rum.

Nyårssång.

Mel.: Vid Jesu hjärta der är lugnt.

Det nya år oss förestår
Och frågande vi spörja:
Hvad vi i år tillmötesgå,
Hur skola vi det börja?
Nog mycket det i skötet bär.
Men Herren vet hvad som det är,
Han dolda ting helt visst förstår
Och äfven kan utgrunda.

Den enda tillflykt, som vi har,
Är Herren Gud allena.
Ty kärleken Han är och var,
Med den Han kan förena

Att hjärtat blir Hans egendom,
Och själen glad, förnöjd och from.
Af kärlek hand Han om oss ta'r,
Och är den samme vännen.

Dock bedjande vi ställa oss,
Och mycket vi begära.
Och Gud Immanuel med oss
Vill det af nåd beskära.
Hans rikes frö skall ej bortdö,
Fast män'skor skördas liksom hö,
Dock odlas än för ordets sådd
Bland alla folk och slakten.

Så tänk på Israel, o Gud,
Som flyktigt går kring jorden!
Gif hednafolken nådens bud,
Sänd värme hit till nordnen!
Gif kraft, gif lust till dina värf,
Välsigna änkans sista skärf,
Då hon i tron den lägger ned
Och på ditt altar' offerar!

O, Jesu, du vår broder är,
Tag hand om dina fränder!
De egenskaper, som du bär,
Meddela rikets ständer!
Då skall ej fattas vise här,
Som på sitt anlete re'n bär
Din bild, o Jesu, ren och skär,
Fast ännu stadd på jorden.

Trettondagstankar.

Mel.: Jag sjunga vill min julesång.

Om vishet har jag ofta bedt,
Jag äfven henne skymtvis sett,
Och önskar henne få till skatt,
Till tröst uti min sorgenatt.

Nog är den skatten väl förgömd
Och utat verlden helt förglömd.
Men dem ej världen aktar stort
Har Gud till visdoms käril gjort.

Af visdom finnes många slag
Hos Herrans folk och världens lag.
Betrakta dem gör äfven jag,
Och önskar få det bästa slag.

Den visdom sökt i egen barm,
Den blir allt mera dum och arm.
Ty visdomsstråle har gått ned,
Då synden in i själen gled.

Men visdomsstrålen ljuset spred
Då evangelium kom med.
Och löftet kom om kvinnans säd,
Se'n visdoms frukt bar lifvets träd.

Och se'n, då löftet fyldes opp,
Då visdom kom där förr var hopp,
I blomning kom då trones knopp,
Och vise män de bröto opp.

Och hvarför kommo icke fler
Från Österland på kung'manér
Och Judakonungen tillber,
Som ifrån himlen kommit ner?

Nej, dårskap var det resa så,
Det vill ej världen kosta på.
Att stanna hemma och må godt,
Det räkna de för vishet blott.

Så tala världens vise än,
De vill ej följa vise män.
Ack här den rätta vishet känn
Af världen eller himmelen.

Yttersta dagen.

Mel.: Sv. Ps. 29.

Fatta dessa stora ord:
Både himmelen och jord
Skola plötsligt gå i grund.
Så är sagt af Herrans mund.

Då skall folken komma fram
Uti rymlens vida famn.
Ty för dem fins ingen vrå,
Där de sig undstinga må.

Då blir fröjd och då blir låt,
Mången håller bitter gråt.
Ty den skam blir uppenbar,
Som här helt förborgad var.

Herrans hand är öfver allt,
Hvar en står, der Gud befallt.
Nu det syns hvem man haft kär,
Fikonlöfven borta är.

De, som ha haft Herran kär,
Samla sig till Herrans här
Upp i höga, ljusa skyn.
O, det blir en härlig syn!

Se hur glad hvarenda är,
Som det hvita silket bär,
Som dem Jesus skaffat har,
Då Han själf ett offer var.

Se på Herran Jesus där,
Hur Han mild och rättvis är.
Ingen sak blir här förvänd,
Ty hvarenda en är känd.

Och det myckna folket där
Evighetens bild visst är.
Ingen här det räkna kan,
Gud det talet ensam fann.

Domar'ns röst den höres klart
Och Han fäller domen snart
Öfver hvarje oren själ,
Som har varit syndens träl.

Dessa måste allihop
Bort med satans onda hop,
Bort till dödens kula, där
Plats för otroshopen är.

Men si Herrans helga här
Följa sin brudgumme kär,
Och den fröjd de njuta få,
Som i tron de skådat på.

Och fast folket mycket är
Såsom stoft på jorden här,
Dömes dock enhvar för sig,
Och det gäller eviglig.

Bön.

Mel.: Sr. Ps. 383.

Nådige Herre, låt nådenes sel för mig lysa,
Låt ej mitt hjärta i syndenes is så förfrysa!
Skänk mig din nåd!
Gif mig din vänskap, ditt råd!
Låt mig få se dig, o Herre!

Låt mig i verklighet blifva med dig så förtrogen,
Att jag må blifva för himmelen verkligen mogen.
Rena mig Gud!
Kläd mig i helgonens skrud,
Att inga fläckar genera!

Denna min bön vare hörd af ditt nådiga öra.
Hvad jag begärt har Du lust till att hjärtligen göra.
Herre så kär!
Detta för mycket visst är,
Men som Du sagt vill Du göra.

Ännu en bön jag vill qvada för Frälsarens öra:
Lär mig de ord, som Dig tackes! Då lof jag vill bära,
Gud inför dig!
Lifva och upplyfta mig,
Att jag Dig prisar och lofvar!

Mose.

Hvad mänd' blifva af detta barnet,
Som ligger där uti vattnets rand?
Fredas det ifrån furstegarnet,
Som för piltar till dödens tand?
Ack, en här, så hög och mäktig,
Håller vakt om den lille där.
Han skall blifva en man så präktig.
Så är tanken hos himlens här

Barnet lilla, dig går ej illa,
Fast du så liten och hjälplös syns.
Icke skall mor och syster spilla
Hjärtats hopp, som hos dem ju fins.
Gud Han skickar som Han behagar,
Allt Han kan och allt Han lagar.
Faraos dotter re'n hjärta bär
För den lille, som ligger där.

Tåren hon från hans öga tager
Och sin Moses ur vattnet drager.
Min är gossen från denna dagen.
Säger "sessan" så helt betagen.
Mirjam sig då till henne närmar
Och bär barnet på sina armar.
En amma skaffa jag kan så väl,
En sådan där Egyptens träl.

Gå! hon sade. Och flickan gick.
Jag har väl knappt sett ett bättre skick,
Och modershjärtat ur klämman kom,
Då hon med dottern vände om.
Det kallet sköta hon skall med fröjd,
Hon är af hjärtat så glad och nöjd,
Och bröstet sväller af söta strömmar.
Är det nu verkligt eller bara drömmar?

Väl är han liten för religion,
Men ord där strömmar i million.
Och säkert sög han med mjölken in
De ord så goda som malvacin.
Och hvem var farfar och farfarsfar,

Och hela släkten i långan rad?
Och hvem fick löftet från första stund,
Som gick från Jehovas egen mund?

Och fast han sluter i barnaminne,
Det är det enda som berör hans sinne.
Han anar väl hvilken börd är störst,
Fast han skall vistas i hafvet först.
På allt han aktar, af allt han lär,
Så växer Moses i hafvet där.
Hans lärdomsrot var en bitter lott,
Men allt skall blifva för honom godt.

Han mannaåldern måste hinna,
Han vänta skall. Men ack hvilken timma
Skall han till Israel vandra ut
Och göra uppå den jämren slut.
Jag mätt har sett mig på allt det där,
Egyptens karlar jag bättre lär.
Skall de förstöra Guds arfvedel?
De skall det allt få se blir fel.

Min hand skall frälsa, och det som få,
Och nu jag skall till mitt folk re'n gå,
Beslut och handling de följas åt.
Och nu han går på sin frälsningsstråt,
Men ingen enda han frälsa fick,
Så länge han i sin kraft blott gick,
Ty vreden rasade i hans själ,
Och mannen odömd han slog ihjäl.

Skall Moses skämma ut sig så.
Att han i landsflykt måste gå.
Han skyndar bort till Midians land
Och ingen honom hinna kan.
Männ' verlden är sig icke lik?
På göromål den är ock rik
Där vattna Jetros döttrar får,
Men knappt de komma åt en tår.

Af herdar fins det många slag
I bättre och i sämre lag.
Ej alla vilja göra godt,
En del de skrämma fåren blott.
Ett bättre nit hos Moses är,
Som Gud och menniskor har kär.
Och äfven djuren njuta får
Af källovattnets klara tår.

Så är det gjort och allt är godt,
Ty hjälp af Moses ha de fått.
Och Jetro väl beräkna kan,
Att döttrarne i dag mer hann
Hvaraf det kom sig fann han lätt,
Då de berätta rätt och slätt:
En man, Ebreisk, oss hulptit har,
Och så gick saken lätt och snar.

Han godt har gjort, han godt skall få,
Med oss till middag skall han gå.
Och främlingen han kallas in,
Snart säger Jetro: Du är min!
Ett hem, ett arbete, en brud,

Säg kan du finna bättre bud?
Det finnes allt hos mig för dig.
Säg, är ej lyckan kostelig?

Ej bättre hem han nånsin haft,
Han hade nära blifvit fast
Till Faraos land han vill ej gå,
Han vill det icke tänka på.
Så lugn han sköter Jetros får,
Tills busken uti låga står.
Nu börjas det en annan tid,
Nu blir det vaka, bön och strid.

Det var en syn så underbar,
En buske flammar lugn och klar,
I luften käns ren helighet,
Det är väl mer än vi ens vet.
Den flamman kläder Herren Gud.
Han ger tillkänna ord och bud,
Och Moses instruktioner får
Gud vet Han om sin Moses rår.

Hans egen kraft den är ju död,
Men utaf Herren får han stöd.
Och ändå fruktar han att gå,
Han vet väl hvad han kan förmå
Mot Farao och all hans magt
Det fordras bättre tal och takt,
Sänd hvem du vill, men inte jag,
Så svarar Mose denna dag.

Men undanflykter hjälper ej.
Har jag ej skapat munnen, säg?
Nu går du. — Jag vill sända dig
Och Aron är dig gagnelig.
Skjut icke upp mitt göromål,
Mina öron ej det ropet tål,
Som går från Israel i nöd.
Jag frälsa vill dem ifrån död.

Nu är det klart. Nu går han snart,
Och Herrens verk blir uppenbart
Uti Egyptens hela land.
Hvem är som det beskrifva kan?
Jo, Moses penna den fick gå;
Han skildrar sakerna som få.
Och vill ni veta något mer,
Så läs i Mosebok jag ber.

Hvad vill min Gud?

Jo, Han vill frälsa mig, men se,
Ändå jag känner qual och ve,
Som gör mig mången sömnlös natt,
Jag blir allt mera trött och matt.

Ack, hvarje dag mig riset når.
Jag för mitt sjelfsvåld aga får.
Och om jag beder blifva fri,
Då kommer jag allt mera i.

Lik barnet, som på fadersarm
Blir hå lit hårdt intill Hans barm,
Men ej med mjuka händer blott.
Nej, hårdt Han hafver om mig fått.

Skall tålmodet räcka här,
Då Han till sorgeplats mig bär?
Och se'n mitt första jag utstått,
Då blifver mörk arrest min lott.

O, här man kan förtviflad bli,
I mörker är jag lemnad si,
Här får man ingen glädje, nej!
Vill du ej höra, Fader, säj?

Ditt hjerta vet jag att det rör,
Fastän Du låtsar Du ej hör.
Du kommer väl och låter opp,
Och gifver visshet åt mitt hopp.

Vill du nu åter blifva snäll,
— Så höres Fadersstämman säll, —
Då skall du få så mycket godt,
Som du ej nå'nsin förr har fått.

Mitt öga slår jag upp och ser,
Männ' Fadersögat också ler.
Nu är den stunden väl förglömd
I glömskans haf är den nu gömd.

Och se, nu kan jag det förstå,
Hvarför det der så kom uppå.
Jag var Hans barn, och jag ej fick
Ej ens ha oskick i min blick.

Hans blick i hjärtat trängde ner.
Och der Han fann än mycket mer,
Som anstöt för Hans öga var,
Och därför hand Han om mig ta'r.

Barnuppfostran.

Jag är visst ingen mamma jag,
Men fostrat barn rätt mången dag.
Det blef af Gudi mig beskärdt,
Att många små jag har fått lärt.

Och älska kan jag, tror jag visst,
Fast uti allt jag finner brist.
Men om jag älskar som en mor,
Man både tror och icke tror.

Och hur det än nu vara må,
Jag vill likväl till verket gå,
Och något orda om de små.
Må de däraf nu nytta få.

Jag hjerta har för allihop,
För denna stora barnahop.
Och önskar alla nåd och frid
I denna och i evig tid.

Och detta är det mål jag har.
Och säger till båd' mor och far,
Att nåd och frid, tänk däruppå,
Är bästa skatt ett barn kan få.

Och därför, kära mor och far,
Då än ert barn har friden kvar,
Så håll därom en trogen vakt,
Så långt det står uti er magt.

Ty barnens fiende är svår,
Och värre blir han år från år
Han kommer på mång' sätt och vis
Och mångt barn han ta'r till pris.

Och om I ej ber Gud om kraft,
Att väl förvara lifvets saft,
Som finnes än hos edra små,
Då fruktar jag hur det skall gå.

Att fordra mycket af de små,
Det lärer ej igenomgå.
Men fordra litet utaf vigt,
Det är en skön och helig pligt.

Du måste tänka allra först:
Mitt ansvar det är också störst,
Jag barnets tid skall räkna ut
Båd' dag och timma och minut.

Och hvart och ett skall ha sin del,
Så att det blir en kedja hel
Af nöjen, plikter och bekag.
Och detta i beräkning tag.

Att syssla städs' med något godt,
Det är en ljuf och härlig lott,
Ty då har satan intet fått
Utaf vår tid till något smått.

Ty får hos barn han nässla in
En giftig tanke i dess sinn,
Då få vi snart på odygd se;
Ack barnen kommer uti ve.

Men huru skall vi det förstå?
Hur skall vi då tillvägagå.
När trots, olydnad, lögn och tvist
Man hör bland barnen först och sist?

Guds ord ett råd oss mägtar ge,
Och därpå städse vi få se
Förmana, fostra, aga, lär
Det utaf vigt och nöden är

Förmana såsom ordet lär
Och fostra såsom Gud begär!
Märk, barnet har båd' kropp och själ,
Och båda må du akta väl.

Så gå vi till en annan akt,
Och därpå ligger mycken magt
Hur du dig skickar härvidlag,
Ty då det fordras bättre tag.

När du en synd skall risa ut
Så att det ändtligt blifver slut
Med vanvett, sjelfsväld och förakt,
Då fordras kropps- och andemagt.

Du måste veta hvad du gör,
Då du ditt barn vid handen för.
Besinna hvad som är din plikt,
Ditt sinne måste ha jemnvigt

Om vrede sig uti dig rör,
Du sällan rätt mot barnet gör.
Och därför lugn du vara må
Om det dig väl i hand skall gå.

Men, ack, det fordras ock gehör;
Dig ej till Eli like gör.
Hur då kan gå du finner lätt,
Ack, märk på Herran och Hans sätt.

Tag kraftigt tag i barnet du,
Och säg du lyder genast du
Och blir ej saken därmed klar,
Då må du fatta riset snart.

Och första gång som agan sker
Gör då att barnet icke ler
Åt dig och agan på en gång.
Ack, raska tag men icke lång.

Så börjar det att lyssna till
På hvad du säger, hvad du vill.
Så har du barnet i din magt,
Sen ger det uppå lärdom akt

Nu kanske mången faller in:
Du är så lagisk i ditt sinn,
Tro ej så strängt man handla får,
Man ofta slätt från verket går.

Men hvaraf kommer det väl sig,
Att takten ojemt går för dig?
Har du i kärlek härdat ut,
Tills barnets fiende drefs ut?

Det kärlek är af bästa slag,
Som skrifven är uti Guds lag.
Och där du instruktioner får,
Då du till barnuppfostran går.

Praktiken är visst mycket bra,
Teorien är ock god att ha,
Men om du saknar båda två,
Du kommer visst att klent dig stå.

Och därför kom jag uppå tal
Om barnuppfostran, som är skral.
Må mången därför vakna opp,
Som har uti sin vård en knopp.

Ty vinsten den skall blifva stor,
Ja, större än man nånsin tror.
Om ej ditt barn du käcksar ut,
Men ordning har och fast beslut.

En ond kvinna.

Vi skådar här en onder kvinna,
Af henne vrede vi förnimma,
Som liksom ljungelden förskräcker
Och afsky för sig ständigt väcker.

När hennes sinne grymt upptändes,
Dess hy i många färger vändes,
Och hennes ögon hemskt förklara,
Att ingen näpst hon ämnar spara.

O, hvad kan väl värre vara?
Tungan är som svärdet bara,
Gifver många djupa sår.
Stackars dem, som dessa får.

Sådan vill jag icke blifva,
Ondskan vill jag från mig drifva,
Ty den ondskan hyser än,
Den har icke Gud till vän.

En god kvinna.

En kvinna god, hvar ser du henne
Ej någon sådan nu vi känne.
Jo, den är god, som fruktar Gud
Och vandrar städse i Hans bud.

Hon bygger huset upp med heder,
Och vishet hennes gerning leder.
Hon är så ljuflig, hu'd och blid,
Hon söker blott att hålla frid.

För sådan kvinna Gud man lofvar,
Hon kallas ock en Herrans gåfva.
Hon pryder huset skönt som solen,
Men skönare hon står för stolen.

Ack, sådan kvinna vill jag vara,
Och lysa jemt som solen klara,
I helig kärlek, salig tro,
Och hafva uti Gud min ro!

Till pliktförgätne män.

Hvar är våra män? Vi veta ej det,
Ty blicken förråder ej manlighet.
Fast kappa och frack de på sig ha satt,
Sin lefnadssaga de klädt uti natt.

De stå vid sin ord, så har man oss sagt,
Men detta de sjelfva ha vederlagt.
Ty ve den, som litar på mannens ord,
Den blir till hån och löje snart gjord.

Ty lögn tillåter sig gammal och ung,
Och i denna konst är lärd som lögnkung
Men sanningen blifver ett undantag,
Som undertryckt blifver båd' natt och dag.

I män, hur kunna vi lita på er?
Edra skamliga gerningar vi städse se.
Bedragna här finnas i öfverflöd,
Som genom er handling ha kommit i nöd.

Och tusende nödrop ifrån de små,
Som förutan fader och hem få gå.
Hvad vilja de säga de arma då?
Ack, kunna väl fäderna språket förstå!

Jag sett deras nöd på närmaste håll,
De komma ju omkring som från ett såll.
Men stolta gå fäderna rakt förbi;
"Den saken den tatta vi intet uti."

Och sådana äro de manliga tag;
För mycket beqväma att följa lag,
Som skrifven blef på den sjetta Guds dag
Och fins än i hjärtat, försäkrar er jag

Och viljen I icke komma på skam,
Så gå till er själfva — tänk, jag är en man,
Jag icke min härkomst förneka kan,
Är skapt till Guds afbild och äfven till man.

Till hedersmän.

Ej klanderlust, ej smicker
Skall präglå vårt poem.
Men då vi nyss ha kommit
Från pligtförgätnes scen,
Vi hörde många qvinnor
Och äfven några män,
Som skaka på sitt hufvud.
Just så var saken den.

Men ännu fins det männer,
Som bära rätt sitt namn,
Som säga hvad de mena,
Så godt som någon ann'.
För dem vi vördnad bära
Med underdånig blick.
De är vårt samhälls ära,
De vårda väl sitt skick.

Tror I vi icke märker
Att ren Er panna är,
Och Er ej heller slutit
Till dryckenskapen hän,
I skökofamn ej hamnat,
Men sökt Er re'n en brud,
Ej fjerran ifrån Herren,
Men stäldt Er inför Gud.

Er' barn I ej förgätit,
De fått ett kärleksrön,
Då hjärtat för dem klappat

I arbete och bön.
Tror I att Gud ej märker
Och delar åt Er lön.
Han har beslutat gifva
En hederskrona skön.

Gamla Evas klagan.

Hur skall jag detta lida här?
Mitt ringhets öde städs' mig tär,
När vi i salen samlas in
Jag känner mig som ingenting.

Den önskan, som jag städse bär.
Den möter hinder här och där.
Med heder jag nog lida kan.
Men se, här kommer jag på skam.

Jag tänker nu tillbaka så:
Ack, förr det hette framåt gå!
Jag talade med stämman skär,
Men här jag mig visst tiga lär.

Hvad skall det här väl bli utaf?
Jag tror jag finner här min graf.
Min näring här jag icke får,
Men riset mig beständigt när.

Ändock jag ingen lön begärt,
Blott kärlek. ära blir beskärt.
Men se, det nekas äfven det.
Så hemskt det i mitt öra lät.

Nådebarnets lof och tacksamhet.

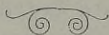
O Gud, dig vare lof och pris,
Att du mig hjälpt på många vis,
När jag uti min vanmagt låg,
Så kärlekshuld du till mig såg.

Min fiendska då på mig vann,
Då hon mig helt allena fann.
Men du ju tedde dig för mig,
Se'n segrade jag väldelig.

Jag tacksamhet dig skyldig är
För det du mig så nådigt bär,
Liksom en moder bär sitt barn,
Och fredar från förderfvets garn.

Du hemliga förgömmar mig
Uti din hydda nådelig.
Du styrker mig allt mer och mer,
Att bida tills min hemfärd sker.

Mitt hjerta du stor tröst beskär,
Och så mitt nådelif du när.
Ack, gif mig tillväxt, kraft och mod,
Och gör mig lycklig, from och god!

Kristinadagen.

I dag ett namn jag tecknat ser,
Det glädje åt mitt sinne ger,
Ty ljuft det namnet nämnes här,
Som dagen uppenbarar.

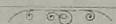
Och hvarför namnet är mig kärt
Och därtill mycke ära värdt.
Jag under åren hört och lärt,
Jag känt dem som det buro.

Min moder bar ju detta namn,
Nu gömmes hon i jordens tamn.
Jag henne icke glömma kan
På denna dag, Kristina.

Så har jag ock en älskad vän,
Som är i Kristi kropp en lem,
Jag henne känner väl igen,
Hon heter ock Kristina.

Sök, käre vän, ack sök och se!
Det vill jag utaf hjertat be.
Hvem som det namnet månde ge
En sådan rang och ära.

Kristina smord betyder visst,
Liksom vår dyre Herre Krist,
Och detta jag erinrar sist
Kistina, namnets ära.

Vid kyrkoherde Bexells graf.

Mel.: Här en källa rinner.

Nu ett tack vi sända
Vid din vandrings ända
Till vår himlafar
För det du här var.

Herde vi dig kallat,
Rätt Guds hjord du vallat.
Undertecknad står
Än som ett ditt får.

Du dig lät bereda
Till att fåren leda.
Sjelf du fostrad blef,
Därom du ock skref.

Herren till dig talat
Och din själ hugsvalat.
Fader skall du bli.
Många barn, ack si

Strax du icke fattat,
Och de orden skattat.
Men snart fick du se,
Hvad Gud menade.

Långaryds församling
Hade mången åt tling
I sitt sköt' åt dig.
Du blef faderlig.

Många undervisat,
Många sorgen lisat.
Råd du delat ut,
Nu är det ju slut.

Du har från oss farit,
Tack att du här varit.
Mycket ha vi qvar,
Som du talat har.

Glada vill vi löpa,
Noga tiden köpa.
Dagen svinner snart,
Allt blir uppenbart.

Hjertat häftigt längtar
Och till glädjen trängtar,
Locka själar med,
Utså lifvets säd.

Kärfvarne du hinne
Upp vid Zions tinne,
Där du plats har fått,
Dit din ande gått.

Snart den dagen randas,
Då vi ock få andas
I en himmelsk loft,
Skilda ifrån stoft.

Många med mig längta
Till ditt möte trängta,
Vänta snart dig se
Hos vår frälsare.

Oss Guds ord du visat,
Det vår själ har lisat.
Tag nu lönen din,
Gack i glädjen in!

Visst vårt hjerta gråter
Men vi se dig åter
Uti himmelen
Hos vår käre vän.

Vemod.

Det ordet låter icke godt,
Men likväl plats hos oss det fått.
Och af de flesta väl förstådt
Är ordet vemod, o, så godt!

Så blandas allt med väl och ve,
Så långt man fattar och kan se.
Och har man glädje, ett tu, tre,
Strax är den borta, kan jag se.

Hvad var det nu jag skulle säj?
Ack, tanken sänker vingen. Nej, —
Jag tänker nu med vemod på
Hur många uti vemod gå.

Ack, skänk mig blicken klar och ren,
Med glädjens solbelysta sken.
Så önska vi nu något hvar,
Och håller gerna glädjen qvar.

Men då man ej med något tvång
Kan hålla glädjen dagen lång,
Då sjunges helst en vemodssång,
Den smakar bättre denna gång.

Ack, den sitt ve ej mäktar se,
Den är en usel stackare.
Se du ditt ve, och märk och lär
Hvarifrån ditt vemod kommit är.

Det vet vi alla alltför väl,
Och hvar och en har sina skäl
Till vemod, ängslan och besvär,
Som öfver oss nu kommit är.

Jag tänkte tolka raden lång,
Men då förlång blir denna sång
Med vemod, sorger, nöd och tvång.
Men vemod skall gå bort en gång.

Till en brud.

Mel.: Till polens kalla gränser.

En helig bild du blifve
Af kärlek, dygd och tro.
Guds ord ditt hjerta lifve
Och spride ljus och ro.
Ack, må du lycklig blifva,
Och finna frid och fröjd!
Då skall du väl förblitva
Af hjertat glad och nöjd.

Till de osedda dagar
Din tanke sträcker sig
Jag ville väl behaga
Min Gud, men äfven dig.

Du säger till din maka,
Och djupt i ögat ser.
Kan du min Gud försaka,
Då går min sol visst ner.

Skall vi vårt hem bevara
För mörker, köld och nöd,
Då måste vi ock hafva
I Gud vårt ljus och stöd.
Och skall vi kunna njuta
Den äkta kärleken,
Då måste vi ock sluta
Oss tätt till Medlaren.

Ty utan Honom finnes
Visst ingen lycka här,
Och evigt lif ej vinnes,
Där Herren Gud ej är.
Men Han är alltid nära,
Det har Han lofvat mig,
Han skall oss väl beskära
En tillflyktsort hos sig.

Så låt oss ha i minne
Vår mötesplats hos Gud,
Då synden stör vårt sinne,
Då skynda vi till Gud,
Ty Han kan alltid hjälpa,
Hvad än oss fela må.
Och blott hos Herren Jesus
Vi kan det goda få.

Vid Honom nu vi fästa
Det bandet nyss vi knöt.
Han styrke det med blodet,
Som från Hans hjerta flöt,
Ty blott af detta blodet
Vår vänskap näring får,
Också den vinner tillväxt
Tills den fullkomnad står.

Den 23 Juli 1893.

Mel.: Jag sjunga vill min julesång.

En härlig stund är detta visst,
På blommor fins det ingen brist,
Och jag mig känner tacksam visst,
För allt, hvad jag nu skådar.

En ljuflig luft omgifver mig
Och fåglar sjunga gladelig,
Och blomsterklädd är här min stig,
Och därför jag nu tackar.

Tack, gode Gud, för hvad du gjort,
Må det ock vida blifva sport,
Att du allen det hafver gjort,
Och ingen ann' det kunnat.

När jag nu lyfter ögat opp
Till denna sköna himlakropp
Som hela världen lyser opp,
Då tackar jag och sjunger.

Nu jorden hafver fått sin skrud
Och hon sig smyckat har som brud.
Han hörde gerna detta bud,
Att hon sig skulle smycka.

Se ock på axets böjda topp,
Det gifver åt oss framtidshopp,
Att Gud vill gifva mycket godt,
Fast vi det ej förtjena.

Nu slutar jag min enkla sång.
Ack, denna stund var icke lång.
Men minnet blifva skall min sång,
Som jag nu tänker gömma.

I sommartid.

Jag usla mask i jordegruset
Mitt öga lyfter upp mot ljuset
Och helt betagen ser mig kring
På dessa underfulla ting.
Jag skådar på naturens kedja.

Och börjar då ur hjertat bedja
Till dig, som upphofsmannen är
Till allt som skönt och härligt är.

Jag känner mig i vanmakt digna,
Då Dig jag ser vår jord välsigna
Med så otaligt mycket godt,
Som röjes uti stort och smått.
Ovärdig du, mitt hjerta säger,
Dock allt i Kristo det jag äger,
Som skådas kan och mycket mer.
Det bästa ännu jag ej ser.

Min tro ibland bespejar landet,
Som skänktes mig med kärleksbandet.
Där dröjer jag med tanken kvar,
Där jag min vän min Jesus har.
Där hvilar känslan ljufligt stilla,
När frid jag får för världens villa,
Jag tänker på hvad där jag har.
När jag från denna världen far.

Dock, tack, o Gud, att så du danat,
Att med det här du mig har manat,
Att tänka hvarför allt är gjort,
Ty däri ligger något stort.
Du gjordt det därför, käre Herre,
Att gåfvorna, båd' större, smärre,
Skall locka menniskan till dig,
Det är ett lösenord för mig.

Qvällen.

Mel.: Stjernasången.

Qvällen är kommen
Med sin högtidliga frid,
Nu får jag hvila
Ifrån båd' arbet' och strid.

Ljufliga timma,
O, hvad jag njuter af dig,
Liksom jag ville
Aldrig mig skilja från dig.

Lugn får mitt öra,
Dörren är sluten om mig,
Tanken får tänka,
Ostörd jag njuter af dig.

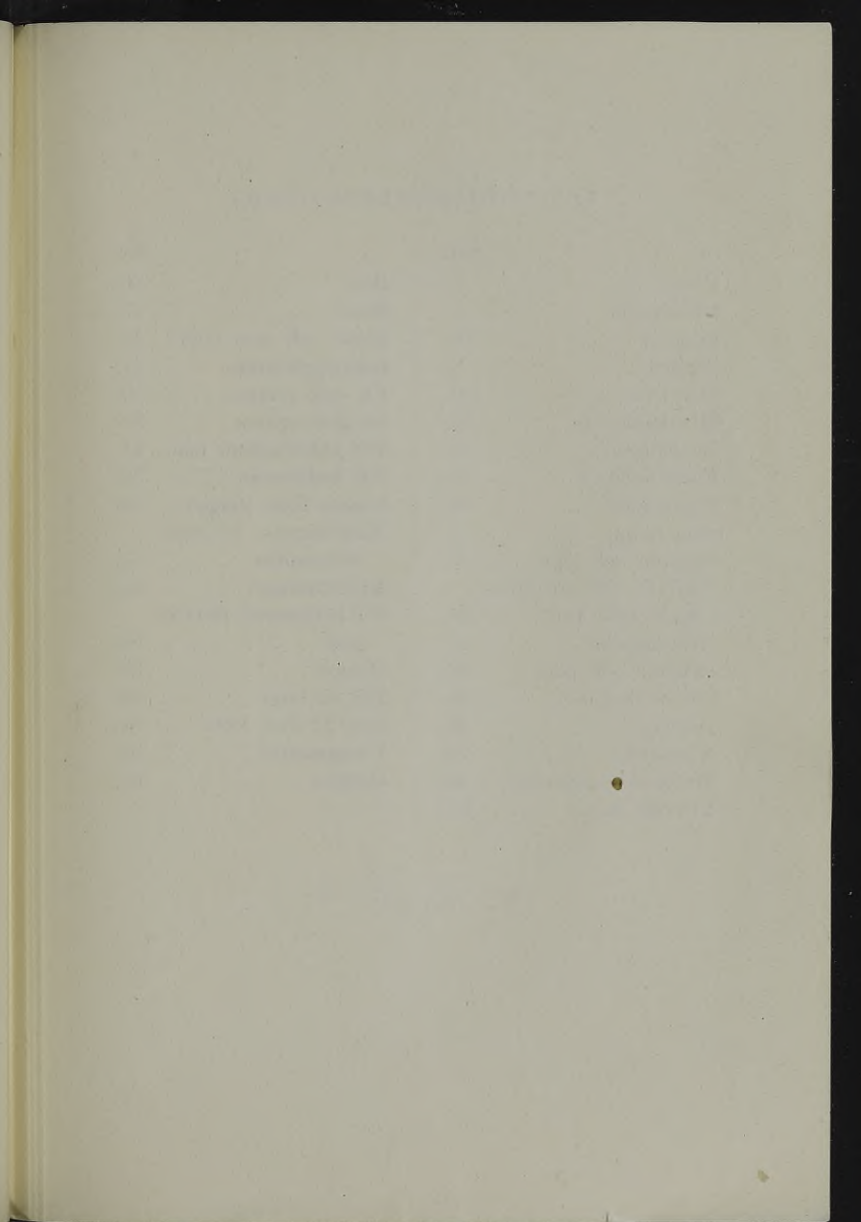
Tack vill jag sända
Till den, som frid har mig sändt
Tack, käre Herre,
Att du din nåd till mig vändt.

Helsa och krafter,
Hjelp i min kallelse värf,
Du uti nåde
Sänder mig också en skärf.

Underlig godhet
Städse jag erfara får.
Jesus är med mig,
Han vid min sida städs' går.

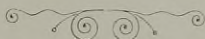
O, hvilken trygghet,
Hvila och hjärtelig ro,
Sällskap med Jesus,
Ljufvelig frid i mitt bo.

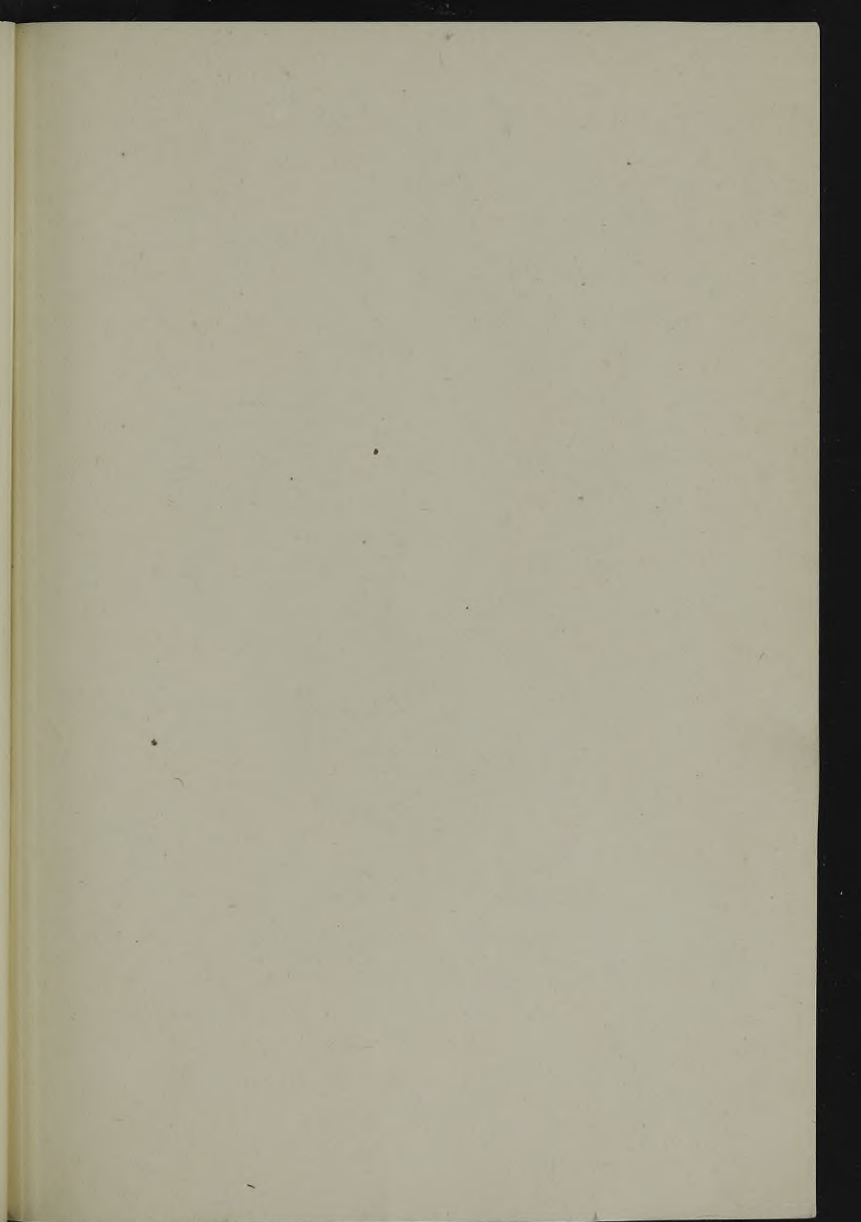

Innehållsförteckning.

	Sid.		Sid.
Poesi	3.	Bön	36.
Blommorna	4.	Moses	37.
Signe †	6.	Hvad vill min Gud?	42.
Sången	8.	Barnuppfostran	44.
Min tröst	9.	En ond qvinna	49.
Min bästa vän	12.	En god qvinna	50.
Hvilodagen	13.	Till pliktförgätne män	51.
Framtidsblick	14.	Till hedersmän	52.
Vinrankan	15.	Gamla Evas klagan	53.
Små råfvar	17.	Nådebarnets lof och tacksamhet	54.
Sanning och lögn	19.	Kristinadagen	55.
Förnuft och tro eller Kain och Abel	23.	Vid kyrkoherde Bexells graf	56.
Hemlängtan	25.	Vemod	59.
Längtan och hopp	26.	Till en brud	60.
I ensamheten	28.	Den 23 Juli 1893	62.
Julsång	30.	I sommartid	63.
Nyårssång	31.	Qvällen	65.
Trettonde dagstankar	33.		
Yttersta dagen	34.		

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET, LUND

15000

401004871